

УДК 82. (091): 821.161.2

ББК 833 (4 Укр) С 48

**ФОЛЬКЛОРИСТИКО-МІФОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ ЛІРИЧНОГО
ГЕРОЯ-ВІСНИКА Й АВТОРА-ВІСНИКА У ЗБІРЦІ ОЛЕГА
ОЛЬЖИЧА «ВЕЖІ»****О. В. Слоньовська**

*Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника,
м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57; тел. +380 (342) 59-60-74;
e-mail: kf@pu.ukr.lit.ua*

У статті йдеться про художні особливості поеми Олега Ольжича «Городок 32» та циклу віршів «Незаному воякові». З допомогою інструментарію архетипної критики зроблено спробу інтерпретації тексту і підтексту названих творів. Особливу увагу зосереджено на образі ліричного героя та на проблемі авторської позиції.

Ключові слова: *текст, герой, підтекст, авторська позиція.*

Ще на обкладинці книги «Від містики до політики» Д. Донцов розмістив афоризм: «Як стерном керманіч, політикою містика керує», даючи цим однозначно зрозуміти читачам свою авторську позицію щодо головної проблеми, яка порушується й нами в цій статті. Д. Донцов же нагадував співвітчизникам: «Сліпі вожді грядучої небачають небезпеки, як не бачили перед 1917 грядучої небезпеки «нової Росії». Не бачать, що несе з собою чужа нам московська, хозарська чи «прогресивна» містика». Під час релігійних війн в Європі одну з угод заключено гаслом: «*Cuius regio, ejus religio*», якої віри володар, такої мають бути і його піддані» [4, 26].

Безперечно, у підтексті наведеного Д. Донцовим крилатого вислову йшлося не стільки про віру релігійну, скільки про політичний міф, який гарантує імперії процвітання і довговічність, а колоніям – упадок і асиміляцію. Вважаючи Тараса Шевченка фундаментальним творцем українського позитивістського національного міфу, Д. Донцов дуже влучно окреслив парадигму його основної творчої спадщини: «Закликаючи до духовних праджерел київсько-українського православ'я, різко відмежовуючись і від антихристиянізму лібералів з їх «сучасними вогнями», і від інаквірних противників Нового Заповіту, і від московського псевдохристиянства, – Шевченко й політично різко протиставляв Київ Москві, яка – вже за нього – не лиш несла матеріальну руїну й неволю, а й «світ Божий в пута закувала», – закувала й світ Істини... Тому і герої його були інакші. Герої москалів – були Петро, Катерина, Стенька Разін, Пугач над Волгою, тодішні Алексеї та інші – на церковнім троні «золоті плебеї» царські. Героями України Шевченка були – Ігор-князь, Петро Дорошенко, Мазепа, чернець Палій, Гонта, Галайда. Святі, аскети і воїни з-під знаку Архистратига Михаїла, патрона Києва. Дві раси, дві психі-

ки!» [4, 22]. До того ж, уважний аналіз політичного міфу України у творчості Т. Шевченка і проєкція цього міфу на долю Радянської України підштовхнули Д. Донцова, людину цілком матеріалістичного світогляду, до феноменального розуміння містики, здавалось би, суто політичних явищ: «...Нині нам прищеплюють московську «старшобратню» теорію: про «вибраний нарід» московський, про стару Київську Україну як «спільну історичну спадщину», нашу і москалів. Знаємо, що з того вийшло... Перш – «спільна спадщина», нас і їх, потім – більше їх, як нас, а потім – наше підмальовується чи підстригається як їхнє (операція, зроблена над Шевченком чи Лесею Українкою), або – де це не виходить – просто руйнується, як Михайлівський собор чи лавра Київська [4, 22-23]». На основі зіставлень, порівняння і умовиводів Д. Донцов доходить до категоричного й далекоглядного узагальнюючого висновку: «Не приймати чужої місії, бо інакше приймемо чужого месію!... Все починається з містики, і все кінчається політикою» [4, 26].

Після багатолітнього нехтування українськими науковцями специфікою міфу як універсальної методології на рівні індивідуального підсвідомого кожного читача виявляти і навіть пояснювати те, що в художньому тексті знаходиться значно нижче від підтексту й не може бути сприйняте по-іншому, ніж через символи сакральних предметів, образів та подій, наступила епоха нового витка літературознавства, яке без належного трактування й аналізу прояву міфу в художньому тексті вже себе не уявляє: «...Настає нова фаза світоглядних пошуків, що супроводжується прагненням ревізувати звичні вартості, віднайти первинний смисл речей..., вирізнити першопочаткове і вічне, нетлінне у світобудові й людській природі» [9, 45]. Міф у художньому тексті проявляється через міфеми, міфологеми, міфопоетичні мотиви й міфопоетичні парадигми, що, у свою чергу, передбачає досить широкий горизонт впливу й гетерогенність (наперед задану безмежну різноманітність) проявів. М. Моклиця справедливо зауважує, що в наш час студії над міфами стають досить активними, оскільки вже просто відсутня можливість уникнути ґрунтового перегляду української літератури в аспекті міфу – багато художніх текстів розкриваються саме з допомогою методів і прийомів винятково архетипної критики як найбільш в цьому випадку доречного інструментарію.

Поетія, на відміну від прози, завжди ближча до міфу й просочена ним як на рівні змісту, поетики, підтекстового звучання, так і на рівні тієї об'єктивності сказаного, про яку Теодор Адорно веде мову як про «залишкове визначення» [1, 237], тобто про ілюзію буття-в-собі твору, коли художній текст стає «річчю», живе окремим життям, завжди повноцінним і непересічним. Художня правда таких поетичних текстів здебільшого черпається авторами з колективного підсвідомого, тому завжди вражає читачів-реципієнтів неймовірною точністю стану реальних справ, а також пророцтвами, попередженнями й віщуваннями того, що в скорому чи далекому часі обов'язково відбудеться.

Одним з найскладніших і найпотужніших українських поетів-вісників, безперечно, був Олег Ольжич. Професія археолога у його випадку, очевидно, ставала ще й потужним підсилювачем інформації з Небесного Архіву, оскільки фокусація на промовистих деталях у віршах завжди дає читачам значно більше інформації, ніж сама розповідь. Глибокі націоналістичні переконання талановитого сина Олександра Олеся (досить згадати Ольжичів знаменитий вислів: «Українські землі є життєвим простором для українського народу! [7, 25]»), приналежність Олега до оунівського підпілля, пов'язана з величезним ризиком робота на теренах Східної України в роки Другої світової війни, безсумнівно, брали свої витoki ще з часу формування Ольжича як особистості, як поета і як свідомого українця. У мистецтві син не пішов слідами свого талановитого батька в тому розумінні, що не став співцем тільки природи і любові. Цілком погоджуємося з думкою Миколи Неврлого про те, що «поезія квіточок, ясного сонечка, банального кохання та інших атрибутів розслабленої ліричності була чужа вольовій натурі, яку він у собі виховував» [7, 11] та з думкою вдови поета, дочки академіка Леоніда Білецького – Катерини, що, на відміну від віршів Олександра Олеся, вірші сина «прекрасні, повні пориву, ніжності, любові, патріотизму, але вони інші... Ольжича вірші – кам'яні, пророчі, суворі. Вони поривають до незбагнених вершин і відбивають ритмом походу» [7, 23].

Внутрішня міць духу, помислів і мети автора добре проглядалася ще в другій збірці поезій «Вежі» (Прага, 1940) з відповідною обкладинкою, виконаною художником Р.Лісовським: на тлі тризуба вояк з мечем як символ незгасності української ідеї незалежності. У збірку ввійшла поема «Городок 1932» і цикл поезій «Незнаному воякові». Поема мала своє реальне підґрунтя: в галицькому місті Городок два бойовики українського підпілля (УВО й ОУН) Василь Білас (1911-1932) та його дядько Дмитро Данилишин (1907-1932) вчинили збройний напад на пошту й за вироком польського суду 23 грудня 1932 року були повішені. Авторитет цих бойовиків у патріотичному українському середовищі був настільки високим, що широка громадськість спонтанно відреагувала на їхню смерть бойкотом польській горілці і тютюновим виробам.

Особливістю поеми «Городок 32» стало протиставлення затхлості середовища ще живим у пам'яті поколінь звитягам січових стрільців, великому духові самоідентифікації на західноукраїнських землях. Єдиним осередком супротиву колонізаторам стає розгалужена сітка підпілля, в яке входить галицька молодь: «За нами розгубленість мертва, / Де страх і покора – закон. / Там втрат не буває, де жертва – / Здобутий в огні бастион! // Ім'ям невблаганним свободи / Здолали ми й кинули ниць / Понурі карпатські проходи, / Асфальти далеких столиць. // А тут – на міста й хутори ми / Залізну накинули сіль. / Тут скрізь наше військо незрима / У хижих залагах стоїть» [8, 72]. Попри картини явок у ресторані («На площі у соннім льокалі, / Де нудиться офіціант, / Весь в сірому, нервом зо сталі, – / Зачаєний комендант. // Зв'язковий. Сухе привітання. / Кашкет, окуляри, ровер. / І схована карта остання – / В кишені його ре-

вольвер. // Наказ був палючо-огненний, / Та кригою дихає суть. / А завтра газетні сирени / По світу його рознесуть» [8, 72-73]), збройної помсти («Цівок одсахнулися гади. / Хтось крикнув, упав і зомлів... / П'ять хвиль української влади / На цьому клаптеві землі. //Лягати! Тут жартів немає! / Непослух? Так от тобі, от! / Жорстоко-суворо карає / Злочинця державний народ» [8, 74]), підпільних зборів, що можна вважати картинами реального життя підпільників, у поемі все частіше зринає підтекстова міфологічна сюжетна лінія виняткової мужності членів підпілля («Прокляття моїй плоті, / Що слабша за мій дух!» [8, 74]), правоти обраної справи («Товаришу, любий мій, брате, / Дивися у вічі рабам. / Як будете так воювати – / Вкраїни не бачити вам» [8, 76]), готовності прийняти смерть («Нікому ніколи не стерти, / Що сріблом ясної сурми: / Шкодуємо тільки, що вмерти / Удруге не зможемо ми!» [8, 77]). Врешті-решт, завершується поема суто міфологічним доменом соборної і незалежної держави, доменом-фортецею, тобто державою, яка здатна не тільки виринути з небуття, але й уже ніколи не зникнути з карти світу: «Дорога пряма і одверта, / І твердо іде легіон. / Там втрат не буває, де жертва – / Здобутий в огні бастион! // Хто має уши – хай слуха! / Хто має серце – люби! / Встає цитаделя духа – / Десятки літ боротьби!» [8, 77]. Як бачимо, побудова поетичного твору набирає всіх ознак позитивістської міфологічної парадигми: жертвний герой – єдино можливий патріотичний вчинок в ім'я наближення часів існування національної держави-метафізичний перехід держави-фантома, держави-ідеї в державу реальну, земну, повноцінно існуючу на карті Європи.

Цикл «Незнаному воякові», що в основному стає поглибленням й увиразненням сказаного в поемі «Городок 32», має тридцять дві автономні частини. Якщо дуже прискіпливо підійти до усталеного визначення таких літературознавчих понять, як «поема» і «цикл», то циклом скоріше випадає називати «Городок 32», оскільки ліро-епічний твір «Незнаному воякові» композиційно володіє всіма ознаками поеми.

Насамперед неможливо не брати до уваги високоемоційний вступ, у якому авторська оцінка подій (пасивне читання газет як сподіванки, що в один день усе саме собою, без жодного прикладання зусиль, зміниться, повільне вмирання колишніх ідей, безглузде святкування подій і річниць, для відродження духу яких не робиться нічого): «Читали, пряли недомріяні сни, / Солодку молочність туману. / Від року до року, з весни до весни, / Від рана чекали до рана. // Вели не в майбутнє, де бурі і грім, / В минувшину спогади всі ці. / О будьте ви прокляті кодром усім, / І ваші діла, і річниці» [8, 78] (І. «Читайте газети при тихім вікні...»), – цілком накладається на визначення Ліни Костенко у праці «Гуманітарна аура нації, або Дефект головного дзеркала», почерпнуте нею ще у Гельвеція, про летаргію народів, що виходять з-під деспотій і що такі стани для них часто-густо закінчуються фатально [6, 17-18], оскільки нації-монополії в найближчий сприятливий момент історії не упускають свій шанс повернути колишню колонію в повне підпорядкування знову, причому закріпити це повернення значно міцнішими вузлами «братства».

У центрі твору – юний гімназист, дитя мальовничого передмістя, хлопчак, для якого визвольна боротьба батьків і дідів – не сторінка з книги, а суто оречевлені факти: «Обійстя у соннім підміському селі – / Сади і сади, та левади, – / Набої, що ти їх збирав на ріллі, / І школа – лєтвище зради. // Та ось – по кількох невиразних роках – / Ти вже гімназистом у Львові, – / Де стерла дбайлива услужна рука / Всі плями пролітої крові. // Книжки та наука, та течія днів – / За ладом міщанських фіранок. / І вперше пекучий задушений гнів / На рабсько-плєскатий поранок» [8, 79] (III. «Обійстя у соннім підміському селі»).

Єдиним, чим відрізняється підліток серед своїх ровесників, – це надто великою чистотою душі, вразливістю серця, а тому й болісним умінням розпізнавати поведінку дорослих як недостойну і ганєбну: «І бачили очі дитячі твої, / Широкі і схожі на рану, / Як люди, що знали визвольні бої, / Улєсливо кланялись пану. // І слухали уші, коли вчителі / Учили, нечесно-лукаві, / Лучити гонори своєї землі / І службу ворожій державі. // О, ні, не ступати по правих путях / Борцями дзвінкої засади, – / Сприймати життя і творити життя / З кубельця твоєї посади. // І встала потворна оголена суть / Повільної зради ідеї. / Не може, не може, не може ж так бути, / Облудники і фарисеї!» [8, 79 – 80] (IV. «І бачили очі дитячі твої»). Катарсис, який для міфа є обов'язковим складником, не просто пасивно переживається гімназистом як належне в несприятливих умовах заспокоєння оточуючого соціуму і його юнацької внутрішньої непокори, а й штовхає ліричного героя на пошуки однодумців «– Свідомі присяги? Свідомі шляхів? / І як небезпечні шляхи ці... / На стяг синьо-жовтий і зброю батьків... / І пальці холонуть на цівці» [8, 81] (VII «О, втіхо, що серце виповнюєш вкрай»). Міфологема зброї, про яку йдеться тільки як зброю взагалі, а не револьвер певної марки, тобто не про те, що стає ознакою людини військової, яка професійно вмє користуватися зброєю, підкрєслєє мирне походження юнака, що готовий збройно захищати свою державу майбутнього.

Олегові Ольжичеві вдалося показати всі ознаки юних борців, їхній психологічний стан, розуміння, що повної готовності віддати себе боротьбі вони ще не відчувають через ранню молодість і непізнані життєві спокуси: «Чи їм чотирьох ворогів побороть, / Народ в революцію зрушить? – / Не їхня пухка і задихана плоть, / Не їхні зацьковані душі! // За вступом твоїм тільки совість стає, / А проти – резон не єдиний: / Одроду бо ласє є тіло твоє / Вигоди, їди і родини» [8, 81] (VI. «Завмерли, заклєкли, обпершись на стіл»), Міфологема потреби плотських насолод у багатьох міфах Стародавньої Греції, Риму і Близнього Сходу є надзвичайно важливою (Геракл, наприклад, не тільки розриває пащу лева-людоїда, але й позбавляє цноти трьохсот дівчат; Адам і Єва, живучи в повному достатку в Едемі, все-таки спокушуються забороненим плодом), врєштї, часто виступає чинником помилки міфічного героя, його слабкості, недосконалості (такий мотив дуже притаманний багатьом казкам світу).

Проте свідоме долання спокус плоті лише вивищує міфічних героїв, робить їх сильнішими від інших представників фізичного світу, на-

ближає до божественного взірця. В Олега Ольжича юні борці відчувають не лише найнижчі тілесні, але й високі інтелектуальні спокуси, вони розуміють, що інстинкт життя в кожному з них дуже сильний і в останню мить може штовхнути на зраду. Тож промовисте звернення автора до ним виокремленого юнака не випадкове: «Чекає спокуса тебе не одна / І, повні зрадливої знади, / Прозорі озера науки, вина, / Поезії пінні каскади. // Та де той п'янкіший знайдеш водограй / І плеса синіші холодні, / Як ставити ногу недбало на край / блакитної чаші безодні!» [8, 82] (VIII. «Чекає спокуса тебе не одна»). Проте здатність на чин, на рішучий крок, втілення найпотаємнішої мрії віддати життя на олтар заради нації, яка у творі в загальних рисах окреслена далеко не привабливо («купить твоя непідроблена кров – / Лиш сльози ледачі і слину» [8, 88] (XXIV. «Шкодує для них поглядів, дум і промов»), («І в хвилину важку, що для інших ріша / Про волю і сонячні далі, / Гидка, ропувата і ковзка душа / Зачовгалась в поросі залі. // Мовчала достойна і сита юрба» [8, 90] («XXVII. «І ось він виходить ще раз на процес»)), веде юнака і на спроможність його сили духу гідно витримати найважчі катування в тюрмі й не назвати прізвища соратників, і на гідну подиву холоднокривність, коли йому прилюдно зачитують вирок про довічне ув'язнення: «Приспішене слідство. Нервовий синкліт / І вулиця: крові і плоті. / Його дев'ятнадцять нескінчених літ... / І присуд: лише до живоття. // Йому не згоріти, як метеорит, / Осяявши простір широкий, / Пропалюють серцем похмурий граніт / Десятків безвихідних років. // Йому умирати щоночі, щодня, / Щохвилі конати по тричі, / Між корчами крешучи іскри огня / І кривлячи гордо обличчя» [8, 88] (XXIII. «Приспішене слідство. Неровий синкліт...»).

Образ молодого патріота набирає рис людини-вісника, через яку втілюється астральна ідея становлення нації в той час, коли маси про це й не здогадуються. Те, що колективне національне підсвідоме об'єднує народ у єдиний і неподільний моноліт, здогадувався ще Вісаріон Белінський, коли писав, що «кожна жива людина носить у своєму серці, у своїй крові життя суспільства: вона хворіє його недугами, мучиться його стражданнями, цвіте його здоров'ям, насолоджується його щастям поза власними своїми особистими обставинами» [3, 200]. Однак робити висновок, що будь-який, без винятку, представник нації збагачує її своїми особистісними набутками чи окрадає бездіяльністю або користолубним пристосуванством, не зовсім справедливо. Набутки і втрати не просто сумуються, а диференційовано інтегруються.

Колективне підсвідоме як велетенська комп'ютерна система завжди дуже передбачливо й сумлінно перевіряє нові програми, знищуючи всі «віруси» і підозріло неблагополучні для безпеки національного організму деструктивні віяння. Ноосфера, за В.Вернадським, уміщуючи в собі кращі цивілізаційні досягнення, транслює найбільш духовно і культурно близькі моральні, наукові чи мистецькі відкриття саме тим націям, кращі представники яких готові їх вловлювати, а соціальне середовище – сприймати й реалізувати.

До речі, така думка не могла вважатися новою у ХХ столітті, оскільки її більше з матеріалістичних позицій, вважаючи обранцями неба дворянство найвищої проби висловив ще у першій половині ХІХ століття російський мислитель і публіцист Петро Чаадаєв: «Народні маси підпорядковані відомим силам, які стоять вверху суспільства. Вони не думають самі; серед них є певна кількість мислителів, котрі думають за них, передають їм імпульс, звернений до колективного розуму народу і таким чином рухають його вперед» [3, 201]. Проте, крім трансляторів імпульсу, завжди знаходяться його практичні виконавці, яких на перших порах суспільство сприймає виключно в ролі унікальних одиниць, котрі своїми жертвними вчинками на даному етапі нічого змінити не можуть.

І хоча безіменний герой, дивом вийшовши з тюрми, таки гине за свою ідею («І рішення: в скруті твій кинутий труп – / Найкраща твоя барикада [8, 91]» (ХХХ. «Нахмурились брови, скипіли уста»), в останньому вірші свого великого твору Олег Ольжич співає пристрасну оду його життю і героїській смерті: «Розкрийте зіниці, розкрийте серця, / Черпайте кришталне повітря. / Одвіку земля не зазнала-бо ця / Такого безкрайого вітру. // Він віє, шалений, над стернями днів / Диханням незламної волі / Від дальних пікетів, вартових огнів / Імперії Двох Суходолів. / Він віє диханням солоним, як кров, / Тугих октанових надрів, / Що їх Севастополь на все розпорів / Кільвіатерним ладом ескадри. // Над рідним простором Карпати-Памір / Сліпуча і вічна, як слава, / Напружена арка на цоколі гір – Ясніє Залізна Держава» [8, 92] (ХХХІІ «Розкрийте зіниці, розкрийте серця»). Цей останній вірш у циклі стає не тільки післямовою, але й несе у собі чимало образів-символів, найяскравіший з яких – вітер – перегукується з тичининівським вітром різючих змін. Згадка про Російську імперію як територію двох материків – Європи і Азії, нагадування ровесникам і нащадкам про український Чорноморський флот як символ України – морської держави, підступно знищеної більшовиками, про величезні й уже давно чужі території, на яких споконвічно живуть нащадки українців, в останньому вірші творять цілісний і потужний образ Астральної України, Богом давно запланованої, тому навіть на близьке майбутнє – цілком реальної.

Поетика назви ліро-епічного твору Олега Ольжича «Незаномому воякові» теж однозначно підкреслює націленість цього художнього тексту в будучину. Заголовок має не тільки ознаки послання, в якого є конкретний адресат, але й однозначну вказівку на те, що це борець майбутніх часів, а тому не знаний в обличчя, з об'єктивних причин ще не відомий широкому загалу сучасників месник. До того ж, у віршах ХVІ і ХХ звучить своєрідна архангельська труба, прориваються пророчі думки автора про неминучість змін у майбутньому за умови активності обранців Силами Провидіння у сучасному («Держава не твориться в будучині, / Держава будується нині» [8, 85], «О, Націє, дужа і вічна, як Бог, – / Не це покоління холопів, – / Хто злото знеславить твоїх перемог / При Корсуні і Конотопі. // О, Націє, що над добро і над зло, / Над долю і ласку, і кару, / Поставила тих, що їх сотні лягло / У дні незабутні Базару...» [8, 87]).

Ліричний герой збірки Олега Ольжича «Вежі» несе в собі індивідуальні риси й автора, що надалі підтвердилося останніми роками життя і смертю поета в німецькому концтаборі Заксенгаузен, де, до речі, майже одночасно з ним загинули й рідні брати Степана Бандери. Незламність ліричного героя і незламність автора поеми «Городок 32» та циклу «Незаномому воякові» розглядаються на рівні однієї амплітуди вірності патріотичній ідеї. До того ж, саме в збірці «Вежі» Олега Ольжича вперше зринає монументальний образ держави-цитаделі духа, тобто головного осередку твердині, того оборонного замку, який не може бути зданий ворогам ні за яких умов.

Література

1. *Адорно Т.* Теорія естетики. – К.: Основи, 2002. – 518 с.
2. *Вернадский В.* Биосфера и ноосфера. – М.: Айрис Пресс, 2004. – 575с.
3. Вечные мысли о главном: Афоризмы: Восток. Россия. Запад / Авторы-составители А.Кожевников, Т.Линдберг. – Санкт-Петербург, 2005. – 489 с.
4. *Донцов Д.* Від містики до політики. – Торонто: Спілка визволення України, 1957. – 61 с.
5. *Костенко Л.* Гуманітарна аура нації, або Дефект головного дзеркала. – К.: Видавничий дім «KM Academia», 1999. – 32 с.
6. *Моклиця М.* Міф як альтернативна діяльність у літературі ХХ ст. // Українська мова й література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах. _ 2001. - № 1. – С. 57 – 67.
7. *Неврлий М.* Муза мужності й боротьби // Ольжич О. Цитаделя духа. – Словацьке педагогічне видавництво у Братиславі, відділ української літератури в Пряшеві. Фондація ім.. Олега Ольжича у Лондоні, 1991. – С. 5-30.
8. *Ольжич О.* Цитаделя духа. – Словацьке педагогічне видавництво у Братиславі, відділ української літератури в Пряшеві. Фондація ім.. Олега Ольжича у Лондоні, 1991. – 248 с.+ 24 стор. ілюстрацій.
9. *Поліщук Я.* Fin de siècle'івський міф занепаду: Польський та український дискурси // Творчість Богдана Лепкого в контексті європейської культури ХХ століття. – Тернопіль: ТДПУ, 1998. – С. 45-49.

Стаття надійшла до редакційної колегії 22.08.2009 р.

Рекомендовано до друку докт. філол. наук, професором Ільницьким М.М.

FOLKLORE-MYTHOLOGICAL ASPECT OF LYRIC HERO-ANNOUNCER AND AUTHOR-ANNOUNCER IN COLLECTION OF OLEG OLGICH «VEGI»

O. V. Slonovsca

*PreCarpathian National University by V. Stefanyk,
Ivano-Francivs'k, st. Shevchenko, 57; tel. +380(342)59-60-74;
e-mail: kf@pu.ukr.lit.ua*

In the article the question is artistic features of poem Oleg Olgich «Gorodoc 32» that the cycle of poems to the «Unknown warrior». With the help of tool of criticism the attempt of interpretation of text and implication of the adopted works is done. The special attention is concentrated on appearance of lyric hero and on the problem of author position.

Key words: *text, hero, implication, author position.*